

ТИ, ГОСПОДИ, НАДІЯ МОЯ

ГОЛОС НАДІЇ

№ 4 (62)

квітень '96

Виходить з лютого 1991 року

* * *

Голгофа, Голгофа... Через товщу століть
Душею ще й досі я бачу
Той хрест, що на лобному місці стоїть.
Дивлюсь я на нього і плачу...

Минули віки, та не стерли вони
Події, що сталась давно так.
Здається, і досі ще чуть: «Розіпни!»
О, Боже, мій Боже! — за що так?

Жорстокою карою світу гріхи
Лягли на безвинну душу.
А світ — до страждань тих і досі глухий,
До власної долі байдужий.

Невже не пора зупинитися нам,
В минуле своє оглянутись?
Блукаючим дочкам і блудним синам
Невже не пора повернутись?

До Батька, до Бога, що й досі чекає
Терпляче і ніжно на кожного з нас.
Бо літо спасіння уже проминає
І Божої ласки кінчається час.

Голгофа, Голгофа — Господня любов,
Яку не під силу збагнути.
У думці вертаюся знову і знов
До днів тих таких незабутніх!

Голгофа, Голгофа... У серці живуть
Ще й досі страждання Христові.
Голгофа, Голгофа — до вічності путь.
І нею іти я готова.

Ліда Яремчук,
м. Ковель

ВОІСТИНУ ВОСКРЕС

Х
Р
И
С
Т
О
С

В
О
С
К
Р
Є
С

У МИРНОМУ — МИРНО

Багато аеропортів я навчився розпізнавати по силуетах технічних споруд, що незмінно зустрічають, як старі знайомі, коли літак іде на посадку. Так і в Мирному.

В ілюмінаторі миготить розкрита паща алмазного кар'єру, гігантські самоскиди, що мурахами піднімаються по серпантину дороги.

мувати сім'ю. Зрозуміло, — розповідає Саша, — тепер неможливо у повній мірі нести духовну працю, але з Божою допомогою трудимся. Втім, побудеш у церкві і побачиш сам...

— ... А це наша «скинія», — жартує Саша, коли ми підходимо до довгого бараку.

На маленькій дерев'яній веранді висить фанерна табличка «Будинок молитви». Можна говорити про великі церкви, про

Я думаю, з часом доведеться залишити церкву, але радію, що є люди, котрі зможуть вести справу далі...

... Додому в Україну я також вирушав з гостинного дому Гоциків, але це було пізніше, а тепер мій шлях проліг з Мирного через Полярний до Айхалу.

ВОГНІ В ТАЙЗІ

До Айхалу з Удачного ми прибули пізно. Десь біля другої години ночі «Камаз» загальмував біля дерев'яного будинку. Зіскакую з високої підніжки на

Мирний знову зустрів пекучим морозом і шпарким вітром. Це невелике полярне місто вже стало добре знайомим, і через якийсь пів години я вже підходив до засипаної снігом садиби місіонерів Саші і Галини Гоциків. Зустрічав мене маленький Андрійко, що спокійно спав у дитячій колисці на 25-градусному морозі. Правда, його я майже не помітив, коли б не іній, що осів від дихання на теплій ковдрі. А так можна було б подумати, що, окрім ковдри, там нікого немає.

Увечері, за чаєм, розмовляємо з місіонерами.

— Обставини склалися так, що я змушений був влаштуватися вантажником, щоб утри-

особливі благословіння в них, а можна побути в «скинії», де зібралося декілька душ і не говорити, а реально відчутти присутність Божу серед Його дітей. Я слухав глибокі проповіді братів, які ще порівняно недавно (2-3 роки тому) прийшли до Господа, і думав: «Що було б, коли б у їхнє життя не завітав Христос?». У нових церквах співають усі. Пісня поєднує, надихає. Так і в цьому служінні спів і проповідь Євангелії звучали у повній гармонії. Після богослужіння Саша сказав з посмішкою: «Ти знаєш, брате Миколо, я щасливий, що мої брати у церкві вже вбагатьох відношеннях «переросли» мене. Це прекрасно. Нехай ростуть і нехай міцніє Христова Церква.

директора місії

скрипучий сніг, а в очах ще пробігають сріблясті від інію дерева, що миготіли усю дорогу у світлі фар, та гойдається над тайгою гостророгий місяць.

Нас чекали — у вікні привітно горіло світло. Мабуть, така вже доля у дружин місіонерів — допізна чекати з далеких мандрів своїх чоловіків і зустрічати щирою посмішкою. На хвилину у хаті стає гамірно — слова привітання, щирі усмішки, навіть маленький Ілюша Головій подає свій голосок із сусідньої кімнати. Йому лише декілька місяців — але про свої права в домі заявляє досить владно і голосно.

Церква в Айхалі утворилась більше року тому, коли місіонер Саша Головій, залишивши церкву в м. Удачному, разом з дружиною переїхав на нову точку.

Зараз тут прийняло хрещення декілька душ і зібрання проводяться в домі місіонерів. Сьогодні по графіку богослужінь — вивчення Слова Божого або, як ми звикли називати, «розбір». Прповідь до молитви говорить брат Сергій Рудаков. Я пригадую, як декілька років тому брат Сергій в Удачному (там

стор. 2

живуть його батьки), ще зовсім юний, давав обітницю служити Богу. Сьогодні він проповідник в церкві селища Айхал.

Я дивився на обличчя людей, що заповнили кімнату. Ось молодша сім'я — чоловік, дружина з донькою. Далі, під стіною, — ще молоді люди. Уважно слухають Слово, запитують, цікавляться, не бояться висловити власної думки про прочитане. А в кінці служіння знову головним героєм став маленький Ілля. Саша і Люда схилили свої коліна перед Богом з синсчком на руках і молилися разом з церквою про благословіння їхньої дитини.

Я слухав їхню молитву — «...нехай наш син буде Твоїм служителем...» — і думав: це спраді Божий поклик у цьому холодному краю нести добру звістку гинучим людям. Пригадав слова Саші під час нашої подорожі по Якутії: «Звідси їхати на материк не маю наміру, хіба що Господь Сам буде виводити...»

Глухої ночі знову на «Камазі» ми вирушали в Мирний. Це приблизно 500 кілометрів від Айхалу. Під гуркіт мотору ще раз оглядаюся. Далеко в тайзі виблискують вогні. Десь серед них і вікно місіонерського дому. Саша знову в дорозі.

— Я скоро повернуся, — пообіцяв дружині. — Ти молися за нашу подорож.

— Дорогі в Господі друзі! Дякую Богові за ваші газети, які читаю з радістю. Але буває — і зі слізьми... До глибини душі була схвилювана, коли читала «Голос надії» № 11-12, де була стаття «Якутія: алмази та морози». Схвилювала розмова з Олександром Головієм, де він каже, що хочеться поїхати на Україну, але не має коштів. Обливаючись слезами, я говорила: «Господи! Я ходжу по Україні у своїй місцевості, сплю у теплій хаті, а молоді працівники — у тайзі на морозі... Дорогі мої, висилаю на Вашу адресу малесеньку лепточку для діла Божого, для місіонерів. Це мізерна крапелька, але з крапельок води виходить море. Нехай ця крапелька з'єднається з іншими в ім'я Боже...»

*З листа читачки Коваленко Е.
(Житомирська обл.).*

Наш шлях через Мирний у далекий

ЖИГАНСЬК.

Немає нічого прикрішого під час подорожі, ніж чути в аеропорту голос диспетчера про те, що рейс відмінюється або затримується через технічні, метеорологічні та інші причини. Протягом нашої поїздки з

Олександром Головієм по Якутії таких оголошень довелося вислухати чимало.

... До Жиганська долетіли під вечір. Передвечірнє сонце холодним промінням ковзнуло по верхівках дерев, пробігло по засніженому руслу могутньої ріки Лени.

— Ось там, на горі, біля високих антен мешкає Віктор із Світланю, — пояснював на ходу Саша. Я мовчки кивав головою і ледве встигав за ним, — дорога круто піднімалася вгору. Раз-по-раз нас обганяли «північні мотоцикли» — «Бурани», деякі з санками на причепі. У цьому глухому краї «Бурани» — основний транспорт. Піднімаючись на пагорб і звідси відкривалася чудова панорама величної сибірської ріки.

— Жиганськ був місцем заслання для «інакомислячих», — продовжує Саша. — Стерегти таких людей не було потреби. Навколо сотні кілометрів тайги, взимку страшенний холод, влітку — болото і мошка. Вибратися звідси майже неможливо.

Подвір'я місіонерів зустріло нас високими заметами і замком на дверях будинку. Поки роздумували, що ж далі діяти, — великий чорний пес, сердито гавкаючи, забіг у двір і зайняв позицію на вершині високого замету. Аж ось і господар — Віктор Балик — місіонер з найдалшої місійної точки на карті місії.

На зібранні, що проходить в одній із кімнат гуртожитку на першому поверсі, в основному, жінки і дівчата. Більшість із них — місцеві жителі: — якути та евенки. Ще до приїзду сюди місіонерів одна із сестер розпочала проповідувати тут Євангелію. Тепер нова церква ревно служить Богу. Брат Джулус — евенк, він син місцевого лікаря, народився і живе тут. Він дуже вправно вміє веслувати та ловити рибу, але сьогодні у його

(Продовження на стор. 7)

«Саша приїхав!...» Дружина Олександра Головія радо зустрічає чоловіка після його частих місіонерських поїздок.

Ю в і л е й

«І ВИЛЮ ДУХА МОГО...»

9 квітня минуло 90 років з початку всесвітнього п'ятдесятницького руху. Звичайно, ця дата є умовною, бо такий глобальний події передували десятиліття, а то й століття духовних пошуків багатьох мужів Божих. Через мертвість та боговідступництво офіційної церкви у Європі розпочалося духовне пробудження, яке пов'язане з іменами Яна Гуса, Мартіна Лютера, Кальвіна, Веслі та багато інших. Велику роль в цьому відіграло також розповсюдження Слова Божого після винаходу книгодрукування. Все це стало підґрунтям того, що на кінець XIX століття сформувався напрямок богословської думки, який визнавав за необхідне для віруючої людини мати особливе духовне пережиття, те, що ми сьогодні називаємо «хрещенням Духом Святим».

Говорячи про передісторію світового п'ятдесятництва, варто назвати імена Джона Веслея (1703-1791), Чарльза Фінея (1792-1875), П. Сміта (1827-1898), які мали особливі духовні переживання після покаяння. У 1871 році став молитися за отримання «хрещення Духом» відомий євангеліст; засновник знаменитого Біблійного інституту Дуайд Муді (1837-1899). І він отримав бажане хрещення. Після його смерті продовжувачем розпочатої Муді справи став Р. Торей (1856-1928), який також вчив про духовне хрещення як особливе покликання на служіння. У 1904 році розгорілося велике пробудження в Уельсі (Англія). На його чолі став Івен Робертс, який проповідував різницю між покаянням і справою Духа Святого при духовному хрещенні. На зібраннях відчувалася така Божя сила, що присутні каюлися у своїх гріхах, після чого життя в містечку, де

проходили богослужіння, повністю змінювалося на краще.

Та все ж справжньою колискою світового п'ятдесятництва стали Сполучені Штати. Подією, яка безпосередньо передувала «новій Пятдесятниці», стало наповнення Духом Святим студентів Біблійної школи у м. Топек, у 1901 році, якою керував проповідник Чарльз Парам (1873-1929). Вони отримали хрещення Духа Святого з ознакою інших мов. Одна із студенток свідчила: «Дух Святий зійшов на мене, і я стала говорити новими мовами і славити Господа. Моє серце було наповнене давно очікуваною радістю, і чудова присутність Господа наповнила моє серце невідомим до цього чином. Ніби ріки живої води виливалися із мене». Згодом п'ятдесятницькі переживання мали багато послідовників та учнів Парам, однак переломним моментом стали події у м. Лос-Анджелесі у будинку № 312, що на вулиці Ацуза. Звичайно, і до цього були випадки говоріння на інших мовах: у перших квакерів (1654 р.), у методистів (1739), в час пієтистського руху в Швеції (1803), у м. Ліберті (1892). Але Лос-Анджелес сколихнув не лише США, а цілий світ.

Учень Ч. Парам Віліам Джеймс Сеймор (1870-1929) був запрошений для проповіді до Лос-Анджелесу, де вже чули про події в Уельсі. Сам Сеймор в той час ще «не переживав своєї Пятдесятниці» і не говорив на інших мовах, але у проповідях вказував на необхідність такого переживання. Церква почала наполегливо з постом молитися про хрещення Духом Святим. Відповідь прийшла 9 квітня 1906 року. Саме цей день багато віруючих і вважають днем на-

родження світового п'ятдесятницького руху. Тоді «з неба спав вогонь» і багато з присутніх отримали хрещення Духом. На протязі трьох років в бідні спорядженій церкві (підлога була посипана тирсою) проводилися молитовні зібрання з говорінням на інших мовах, співом та проповідями. З часом зібрання стали щоденними, починаючись з ранку і закінчуючись о півночі. На кінець 1906 року у Лос-Анджелесі вже було дев'ять п'ятдесятницьких церков. Сюди з'їжджалися проповідники з цілого світу, щоб на власні очі побачити і відчувати це духовне пробудження, яке вони потім розповсюджували у себе. Дуже швидко воно перекинулося у Європу, зокрема у Норвегію та Німеччину.

Безперечно, новий рух не скрізь і не усіма сприймався однозначно та схвально. Швидко розповсюдження нового вчення насторожило багатьох віруючих, серед яких були відверті противники. Але на сьогоднішній день п'ятдесятницький рух став одним із найбільш плідних та благословених. Статистика свідчить, що майже в усіх регіонах світу найбільший приріст віруючих мають саме п'ятдесятницькі церкви. «І буде останніми днями, Я виллю від Духа Мого на всяку плоть...» (Дії 2:17).

За матеріалами книг:
«...На всякую плоть» Я. Цонфі;
«Игра с огнем» В. Бюне.

Підйом хвилі Духа Святого по цілому світі розпочався у 1901 році і призвів до того, що істина хрещення Духом у супроводі чудес заново відкрилася світові. З тих пір найбільш могутнє пробудження усіх часів постійно продовжується, безперервно і нестримно, як небесна хвиля.

Райнхард Бонке

ПОСЛІДОВНИКИ ОСНОВНИХ СВІТОВИХ РЕЛІГІЙ

(За даними 17 Світової П'ятдесятницької конференції, серпень, 1995 р., у тисячах чоловік).

	1990 р.	1995 р.
Населення світу, тис.чол.		5 759 000
Світові релігії:		
Християни	1 759 000	1 939 000
Мусульмани	935 000	1 058 000
Індуси	705 000	777 000
Будисти	323 000	341 000
Юдеї	18 000	18 000
Християни:		
Римські католики	962 000	1 052 116
Євангелістичні	295 000	350 000
Православні	179 000	189 617
Велике Об'єднання		705 000
Християн		
Англіканська (Єпископальна) церква	53 820	705 000
Баптисти	53 000	56 000
Лютерани	50 797	52 000
Пресвітерани	45 800	46 000
Методисти	30 415	32 000
Католицькі харизмати	72 063	90 000
Основний напрям «третьої хвилі»	33 000	75 000
Загальне число п'ятдесятників (харизматів) у світі	372 651	463 741 (481 650 у 1996 році)
Світовий приріст п'ятдесятників (харизматів):	21,4%	23,9%

Українські місіонери є також у Чикаго

Наша газета постійно інформує читачів про працю та здобутки місіонерів, що працюють на Україні, в Карелії, Якутії. Виявляється, місіонери потрібні не лише на наших цілинних землях, але й у такій християнській країні, як США.

Нещодавно до редакції завітав гість із Сполучених Штатів — колишній львів'янин Пилип Лещук. Він, а також його друзі з церкви м. Чикаго, давно підтримують зв'язок з місією «Голос надії». Особливо хочеться підкреслити їхню матеріальну допомогу для місіонерів. Та вони не лише підтримують духовну працю на батьківщині, але й самі є місіонерами в Америці.

Брат Пилип розповів про ту роботу, яку веде їхня церква. У районі, де проживає близько 100 тисяч українців різних поколінь, проводяться для них євангелізаційні зібрання. Особливо популярними є виступи церковного хору на різних українських заходах, зокрема на святах перед Рідвом. Люди не дуже хочуть іти на зібрання у молитовні дома, а на таких заходах є можливість засвідкувати про Бога. Після виступів слухачі підходять, запитують, хто ми, як прийти до нас. І така робота приносить добрі результати, хоча і невеликі.

Ми дякуємо нашим американським друзям за допомогу і бажаємо Божих благословень у їхній праці там, на чужині.

Волинь на початку нашого століття була в числі перших областей на Україні, де розпочалася проповідь братів-п'ятдесятників.

Першим таким проповідником був брат Ярмолук, який після першої світової війни свідкував про Бога у с. Гута (Ратнівський р-н). У 1920 році про хрещення Святим Духом проповідував Федір Каплун, який повернувся із Сполучених Штатів у село Човницю Ківерцівського р-ну. Саме тут виникла перша на Волині церква християн віри євангельської. Його пресвітером став колишній царський офіцер, що теж покався у США І. Зуб-Золотарьов. У травні 1929 р. в цьому селі відбувся перший з'їзд представників українських, російських, польських та німецьких представників п'ятдесятницьких церков. На з'їзді був організований Союз християн віри євангельської. Згодом такі з'їзди організовувалися регулярно. Так на з'їзді, що проходив 23-24 травня 1933 року у селі Сільце було повідомлено, що за минулий рік число членів союзу зросло з 12204 до 15441 чоловік.

19 серпня — 13 вересня 1929 року в с. Човниця були організовані перші Біблійні курси, які згодом стали майже щорічними. На них викладали такі відомі проповідники Євангелії як Г. Шмідт, А. Берхгольц та Дональд Гее.

Біблійна кафедра

«Ви маєте помазання від Святого і знаєте все»

(1 Іоанна 2:20).

Першу згадку про помазання знаходимо у книзі Вихід (30:22-30). Повеління щодо помазання та приготування мира було прямою вказівкою від Бога. Мойсей точно виконав ці вказівки (Левіт 8:10-12). Таким чином, через помазання елеєм, скинія і все, що в ній, жертвник і всі приналежності, і сам Аарон були відділені для служіння Богові. Подібне помазання було над царями (пророк Самуїл помазав Саула на царство, (1 Сам. 10:1). Це також символізувало відділення особи на особливе служіння (в даному випадку, на царське).

Слово Боже говорить, що всі обряди і ритуали у Старому Завіті були прообразами Нового Завіту, тобто тінню майбутніх благ, які відкрились через Ісуса Христа. Ми живемо під дією Нового Завіту, тобто не під законом, а під благодаттю. Але, як бачимо з Писання (1 Іоанна 2:20 і 2:27), ми також маємо помазання. Павло стверджує, що «Той, Хто нас з вами утверджує в Христі і Який помазав нас, є Бог» (2 Кор. 1:21). Ісус сказав, що хто не народиться «згори», той не побачить Царства Божого. Щоб народитись «згори», ми повинні відвернутись від своїх гріхів і визнати Ісуса Христа своїм Спасителем. Ісус Христос в той момент нашого каяття через Дух Святий помазує нас для нового життя в Господі. «Ви — вибраний рід, царствене священство, народ святий, люд придбаний...» (1 Петра 2:9). «... і зробив нас царями і священниками Богу і Отцю Своему...» (Об. 1:6).

Помазання Святого Духа

З цього випливає логічний висновок, що ми відділені для особливого служіння Богові. В Старому Завіті помазання було фізичною процедурою, виражаючи відділення для особливого служіння священиків, царів, пророків. В Новому Завіті елей символізує Дух Святий: «Виллю від Духа Мого на всяке тіло» (Дії, 2 розділ). Дух Святий зійшов на учнів, коли вони були зібрані разом в день П'ятдесятниці (Дії, 2:1-4). Ап. Петро пояснює причину того, що сталося: «Він, будучи вознесений правицею Божою і прийнявши від Отця обітницю Духа Святого, вилив те, що бачите і чуєте» (Дії, 2:33). У Старому Завіті царів, священиків і пророків помазували елеєм, виготовленим за особливим рецептом, посвячуючи на служіння Богу. Коли вони приймали помазання, сила Божа сходила на них Духом Святим і вони мали владу звершати великі справи. Аналогічне служіння Богові і в Новому Завіті. Христос сказав: «Ви приймете силу, ... і будете свідчити про Мене». Це обітниця для християн, і вона діє і в наші дні.

Як ми відчуваємо це помазання? Ми читаємо, що елей помазання стікав на голову Аарона і на його бороду (Псалом 133). Зрозуміло, що якісь фізичні відчуття від помазання у того, кого помазували, були. Помазання — це рух Духа Святого в нас, як оливи. Слова Іоана: «Ви маєте помазання від

Святого і знаєте все», не означають мати знання Біблійних доктрин чи якогось іншого знання. Це особливе внутрішнє відчуття, яке підказує нам, як діяти в конкретній життєвій ситуації. Якщо відроджена людина опиниться у місці, яке є непристойним для віруючого, помазання Духа Святого підкаже їй про це. Вона буде себе почувати там сковано, незручно, як кажуть «не в своїй тарілці». Якось апостоли йшли в молитовний дім, і їх зустріла одна служниця, наповнена духом віщунства. Помазання Духа Святого відкрило для Павла істинну причину віщунства: служниця була наповнена злим духом (Дії 16 р.). Христос сказав: «... Не турбуйтеся наперед, що вам говорити, ... бо не ви будете говорити, а Дух Святий» (Мар. 13:11). Отже, помазання — це реальне відчуття народженої згори людини. Ап. Павло підтверджує це у своєму посланні до Євреїв 3:14, стверджуючи, що через почуття людина вміє розрізняти добро і зло.

Як отримати Боже помазання?

1. Повністю покоритися і віддати все в руки Божі.
2. Вірити Божому Слову.
3. Покаятися в гріхах, особливо в невір'ї, страсі, окультичних зв'язках, непростенні.
4. Отримати хрещення Духом Святим.
5. Прийти до Господа з простою молитвою.

Просимо молитися

В кінці березня у м. Іжевську відбулася нарада служителів церков ХВЄ Удмуртії. Серед питань, що обговорювалися, було підняте питання, яке викликає особливе занепокоєння. Мається на увазі проект закону Удмуртії про заборону місіонерської діяльності, який уже вшосте виноситься на розгляд.

Просимо молитися, щоб Господь ще продовжив час для проповіді Слова Божого.

Місіонера підстерігають багато труднощів та перешкод, і, вони іноді змушують його відмовитися від подальшої роботи. Однією з таких перешкод є зневіра у результатах своєї праці. Буває, місіонер прикладає надзвичайно багато сил, витрачає чимало часу та засобів і не бачить ніяких результатів. Як важливо у таких ситуаціях не зневірися, не опустити руки, вірячи, що Господь оцінить працю і пошле результат.

Для маневицької місіонерської групи «Авен-Езер» другий день Великодних свят був дуже насиченим: за один день п'ять евангелізацій. Але як по-різному сприймали слухачі Добру Вістку у тих селах, де довелося побувати!

Зібрання у Камінь-Каширській церкві було святковим та благословенним. Хід богослужіння перекладався на мову глухонімих, що були присутні.

У с. Видричі, де немає віруючих, група також була

очікуваною. Евангелізація проходила на вулиці, і до покаєння вийшли біля десяти чоловік.

Зовсім інша ситуація склалася у с. Теклино, де місіонерів у цей святковий великодний день зустріли лише п'яні на вулицях, та дуже ревна православна бабуся, що гнала «штундів» геть із села. Але брати та сестри все ж розставили підсилюючу апаратуру і почали співати. Їхній спів був «голосом волаючого в пустині» майже годину. Цього вистачило б, щоб опуститися руки, але Бог під кінець розположив серця небагатьох прислухатися до Слова Божого, і декілька чоловік висловили бажання, щоб за них помолилися. Майже така ж ситуація була у с. Нуїно, де «Авен-Езер» зустрів зачинений

клуб та зірвані афіші. Ну, що ж, місіонерська праця — це не завжди переповнені зали та ліс піднятих рук, це ще й вміння з не меншим ентузіазмом проповідувати для кількох слухачів.

Учасники групи вже готувалися у зворотню дорогу, коли десь біля десятої вечора під'їхали брати із села Раків Ліс і попросили заїхати до них: там вже чекав повний клуб слухачів. Зібрання було справді благословенним! І хоча ця незапланована евангелізація закінчилася майже опівночі, місіонери були вдячні Богові за цю зустріч, яка підтвердила, що у Господа немає марної праці. Навіть тоді, коли, здавалося б, тебе ніхто не хоче слухати.

Наш кор.

Зимові дороги директора місії

(Закінчення, поч. на стор. 2)

руках Біблія. Джулус — проповідник у церкві. Певна ізоляція від зовнішнього світу привчила людей церкви задавати багато запитань, інколи зовсім несподіваних. Маленький хлопчик сміло вмощується в мене на руках.

— Як тебе звати?

— Льоня.

— Скільки тобі років?

Він старанно загинає і знову розгинає пальчики на руці і нарешті йому вдається підняти три.

— Ти віриш в Ісуса?

— Так.

— І молишся?

— Ага. Я вас хочу запитати, а це правда, — він оглядається на маму, — а це правда, що у

вас, там де ви живете, яблука і морква просто на землі ростуть і можуть під ногами лежати? Правда? — Він допитливо заглядає у вічі...

Сьогодні церква благословляла брата Джулуса на служіння евангеліста у Жиганську, а одну із сетер — для праці з дітьми. Була щира молитва до Бога і слова наставлення. Церква живе.

По дорозі із зібрання розмовляю із Світланою, дружиною Віктора.

— Ні, я зовсім не жалію, що ми тут. Холодно? Це не страшно. Головне, що людям потрібні. Це така школа життя, що її, мабуть, більше ніде не пройдеши. Слава Богу за все. Можливо,

скоро і в Тіксі переїдемо.

Увечері Віктор зі Світланою частують нас традиційною якутською стравою — строганина. Свіжозаморожена риба настругується тонкими пластинками і все. Трошки солі — і страва готова. Смачно. Віктор розповідає про будні своєї праці. Нелегко, але жодного слова розчарування чи незадоволення...

Літак з польового аеродрому завжди летить точно над будинком Баликів. В ілюмінатор встигаю помітити високі паркани біля дому місіонерів, Тарзана на кучугурі снігу. Жиганськ стає увесь як на долоні і швидко зникає серед засніжених просторів...

Микола СИНЮК

Хоча наша рубрика носить назву «Некруглі дати календаря», все ж варто зупинитися і на круглій: у цьому році виповнюється 900 років від початку першого Хрестового походу, який поклав початок двохсотлітній епосі «священних воєн» (1095-1291). У листопаді 1095 року папа Урбан II закликає до хрестового походу проти мусульман, які володіли тоді Палестиною. Ідея визволення «святих місць» настільки захопила мільйони людей Європи, що навесні 1096 року маси селян почали просуватися через Німеччину, Венгрію і Балкани до Палестини. Люди були неорганізовані та недисципліновані. Імператор константинопольський дозволив тим, що лишилися живими, перейти через пролив у Малу Азію, де вони були або знищені турками, або взяті в полон та продані в рабство. Це була лише прелюдія до скоординованих зусиль першого хрестового походу, організованого знаттю Франції, Бельгії, Італії. Національні армії прибули в Константинополь, після недовгої осади зайняли Нікею та підійшли до Антиохії, яку взяли весною 1098 р. І на завершення в червні 1099 р. захопили Єрусалим, утворивши Єрусалимське королівство. Вважається, що перший хрестовий похід охопив приблизно один мільйон чоловік. Цікаво, що ці події, які забрали сотні людських життів, проходили під лозунгом «Бог цього хоче». От тільки який бог?..

В наступному році світ буде святкувати 50-річчя однієї із сенсаційних знахідок 20-го

століття: відкриття так званих «кумранських рукописів». А початок цієї історії був досить прозаїчним.

Весною 1947 року один арабський бедуїн, шукаючи свою загублену вівцю в Юдейській пустелі, випадково натрапив на одну з печер, що знаходилася у двох кілометрах від Мертвого моря серед високих скель. В її глибині він знайшов черепки посуду і вісім глечиків. Усі вони були порожніми, за винятком одного, з якого бедуїн витягнув три шкіряні згортки. Це були древні рукописні книги: священні єврейські тексти. Ця знахідка стала поштовхом до цілеспрямованих пошуків та розкопок на берегах Мертвого моря. Результати перевершили усі сподівання. Вражає не тільки чудова збереженість та кількість, хоча це теж Боже чудо, а, перш за все, вік рукописів. Знайдено біля 600 сувоїв і їх фрагментів. Серед них майже усі книги Старого Завіту (крім книги Естер) та багато інших священних книг: документів, коментарів. Найбільш древнім із цілих книг Біблії є сувій пророка Ісаї. Він виявився старішим від самого раннього відомого на той час тексту на 1000 років і датується 150-125 рр. до Н. Х! Із фрагментів найдревнішим є уривок книги Царів, який відноситься до 4 сторіччя до Н.Х. Значення такої знахідки оцінити важко. Вона не лише дала вченим багатющий науковий матеріал, але підтвердила точність та авторитетність Біблії, яка за тисячоліття майже не змінилася. Вражає, що текст за цей період практично не мав ніяких змін. «Небо і земля перейдуть, слова ж Мої не перейдуть!» Матвія 24:35.

14 квітня 1682 у м. Пустозерську був публічно спалений один з найвидатніших стовпів розколу у Руській православній церкві протопів Авакум. Боротьба патріарха Никона проти

«старообрядців» досягла свого апогею. Ті, хто був проти церковної політики патріарха, винищувалися, спалювалися, висилалися. А почалося все з простого виправлення старих богослужбових книг, переклад яких був, здебільшого, зроблений ще за часів Київської Русі. При патріарху Йосипові почалися такі виправлення, які продовжив і ввів у практику його наступник Никон. Але ті, хто ревнував за стару форму поклоніння, сприйняли це як «хитрість антихриста». Помісний собор 1666-67 років у Москві виправлення затвердив, а тих, хто відмовлявся їх приймати, піддали анафемі. Старообрядці, на яких впало переслідування почали втікати в ліси та гори, будуючи погости й скити. Коли туди добиралися царські війська, ревнителі «старої віри» закривалися і самоспалювалися. Смерть Авакума лише укріпила їх сили. Як не дивно, але ця гілка розколу збереглася і дотепер, зокрема у США, де «старообрядці» живуть майже таким життям, як і століття тому, абсолютно не приймаючи ніяких проявів сучасних форм: ні в одязі, ні в світі, ні в поведінці. Варто було б згадати сім'ю Ликових, про що багато писали радянські газети, яка кілька десятиліть прожила у повній ізоляції в тайзі. Для чого ми все це згадуємо? Перш за все це історія. Гірка історія власних амбіцій під прикриттям імені Христового. А по-друге, дуже вже цей випадок нагадує наш час: десятки конфесій вперто тримаються своїх «святих» поглядів на спасіння, не приймаючи ніяких посягань на власну релігію.

Авакум та Никон мотивували свої дії інтересами Божими. Але методи...

Взаємні звинувачення, відлучення, анафеми, об'явлення супротивників «дітьми диявола» — чи не так є і сьогодні?

Підготував Юрій ВАВРИНЮК

Григорій ФІЛІМОНЧУК

«Буду згадувати ласки Господні»

(Продовження. Поч. у №№ 2,3,6 за 1995 р.,
№ 3 за 1996р.)

Зцілення душевно-хворого.

Апостол Петро говорить, що «диявол ходить, як лев, що ричить і шукає кого б пожерти». Мені також довелося почути його ричання.

Пішли ми якось з братами на зібрання у Колки та Копилля: пресвітер церкви с. Хопнів Іван Стахович, Ізвук Сянько із Свояків, який в той час працював у швейній артілі нашого села, та молодий син Сергія Банади Тадик (йому було десь біля 14 років, але він дуже гарно проповідував). У суботу в Колках ми пережили великі Божі благословіння, потім ми пішли в Копилля (це десь 7 км від Колок). В зібранні, як завжди, каялись люди, Бог хрестив Святим Духом. Мені дуже хотілось показати, що Бог є з нами і ми є його учні. При закінченні зібрання я оголосив, що хто хоче дати обіцянку служити Богу, то в той час, як скаже слово «я», наповниться Святим Духом і буде говорити новими мовами. І в той час піднялась одна дівчина і голосно крикнула: «Я». Ще щось хотіла сказати, але тут же голосно стала говорити іншою мовою, лице засвітилось Божою славою. Зібрання продовжувалося, і тут підійшла одна дівчина і каже: «Брате Грицю, я дуже прошу вас, ходіть до нас додому, мій батько дуже хворий. Ми цілу ніч сиділи біля нього, помирає уже. Ми залишаємося сиротами». Я даю згоду, що піду, і вголос на все зібрання кажу: «Бог, Якого ми проповідуємо, оздоровить сьогодні твого батька». Іван, що чув це, відкликає мене в сторону і каже: «Я попереджую, як друга, що ти поспішив так сказати. В цього брата не просто хвороба, він зайнятий злим духом, який його мучить. Уся сім'я сидить біля нього, він не їсть і не спить, а виробляє таке, що спинити його не можна. Будь обережним і краще не берись за це, якщо не мав боротьби з сатаною». Я відповідаю: «Побачиш, брате, чудо, бо я не сам це сказав, а Господь повелів мені так сказати перед людьми, щоб показати Свою силу і владу». Пішов зі мною Сянько Ізвук, Тадик, Іван з Хопнева і деякі сестри.

Коли ми зайшли у хату, побачили чоловіка зі скорченими руками, очі глибоко запали, і, коли ми заговорили до нього, він мовчав. Всі домашні стояли і чекали нашої молитви і вірили тому слову, що я сказав у зібранні. Я запитав, чи уся родина віруюча. Але одна дівчина каже: «Всі, тільки я невіруюча». Тоді кажу, якщо хочеш, щоб батько встав, то тобі треба покаятись, дати обітницю служити Богу і вирішити вашу сімейну проблему. Вона стає на коліна, дає Богу обіцянку служити Йому, і ми молимося над нею, Господь

хрестить її Святим Духом. Тепер я знаю, що Бог є присутній в хаті. Ми із Сяньком підійшли до хворого, почали молитись за його оздоровлення від хвороби, поклали свої руки на нього і повеліли усім духам вийти. В той час затріщали у нього кості, і де ми проводили руками, чули тріск в суглобах. Тіло почало рухатися. Очі стали нормальними і загорілись вогнем Божої слави. Хворий встав і почав славити Бога, голосно молячись разом з нами. Тоді я сказав: «В ім'я Ісуса Христа встань з ліжка і йди, бо ти уже звільнений, Бог зцілив тебе від усіх недугів». Хворий скочив на ноги, пішов по хаті, а ми славили Бога за Його силу. Ми отримали, що просили, тому радості нашої не було кінця, а особливо, для сім'ї хворого.

Ми вирушили в зворотню дорогу. Я ішов із Сяньком та малим Тадилом Банадою. Відчував у тілі перевтому, руки були важкі і чогось боліли. Питаю Сянька, як він себе почуває? Він теж говорить, що йому руки болять та якісь важкі, а малий Тадик вже йти не може, втомився. Але ось уже міст через річку Стир. Я згадав, що той душевно і фізично хворий, коли піднявся, то нам розказував таке видіння. Перед нашим приходом він бачив, що до нього йшли лікарі в білих одягах, і коли прийшли до хати, то хвороби у вигляді усяких тварин поховались під його ліжком. А коли лікарі приступили до лікування, то хвороби з-під ліжка повтікали через двері надвір. Я зрозумів, що Господь хотів його звільнити від демонів та хвороб і дав таке видіння, щоб вселити в нього віру в життя.

Ми вже ввійшли на місток, який не мав над краями поручнів, а були вздовж покладені колоди, які скріплювали місток. Я ішов по краю містка і раптом відчув удар під коліна. Ледь не впав у воду та ухопився рукою за Сянька і втримався, але не надав цьому особливої уваги, бо нікого близько не було. Подумав, що це могло статись від великої перевтоми. Коли дійшли до середини річки, Тадик сів на краю моста на колоді і каже: «Я підожду тих, що ідуть позаду, перепочину трохи». Ми із Сяньком пішли далі, коли чую Дух Святий через мої почуття заговорив: «Повернись, забери Тадика, бо він засне і диявол його погубить в цій воді». Я сказав це Сянькові, ми повернулися, підхопили під руки Тадика і повели його. І тільки ми зішли з моста, як почувли страшний лев'ячий рев, такий, що від нього пробіг по тілу мороз. Раптом щось сильно сплеснуло у воду, аж вода вихлюпнулася на берег. Ми стали втрьох щиро дякувати Богу за Його захист і опіку і, підбадьорившись, пішли в Колки.

Сторінка для дітей

Любі читачі!

Вітаємо Вас із святом Пасхи, святом світлого Христового воскресіння. Нехай святкові мелодії про ту незабутню радісну подію переповнять ваші серця і розіллються піснями, віршами та щирим вітанням:

— Христос воскрес!

— Воістину воскрес!

Чи усім ви сказали, що в цей день воскрес Христос і дарував людям відкуплення гріхів та спасіння?

Нам буде цікаво дізнатися, як ви відзначили це свято. Напишіть нам, будь ласка, про це та надішліть фото, малюнки.

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

Співає жайворон з небес:

«Христос воскрес! Христос воскрес!»

У небо дзвін гуде з села:

«Христос воскрес! Йому хвала!»

В проміннях сонячна блакить:

«Христос воскрес! Його хвалить!»

Дзюрчить струмок — весняний дзвін:

«Христос воскрес! — Господній Син!»

Радіють діти у вінках:

«Христос воскрес на небесах!»

І вся земля, мов той вінок

З чудових трав, дітей, квіток.

І в серці радість через край, —

Воскресло поле, річка, гай,

І лине пісня до небес:

«Христос воскрес! Христос воскрес!»

К. Перелісна

Із збірки «Великодній ранок»

ДЛЯ КМІТАЛИВИХ

«ЖНЕ ЖАХАЖЙТЕСЯЖ! ВЖИ ЖШУКАЄЖТЕ РОЖП'ЯТОЖГО, ЖІСУЖСА НЖАЗАЖРЯНИЖНА. ВЖІН ВЖОСЖКРЖЕСЖ; ЖЙОЖГОЖ НЖЕМА ЖТУЖТ».

Викресливши зайві літери, ви зможете прочитати слова, які сказав Ангел жінкам у порожньому гробі. Де вони записані у Біблії?

М	Н	О	П	Р	А
Й	И	В	А	Б	В
О	К	Р	Л	А	Е
Я	С	Г	В	Т	Н
С	У	Д	Т	А	Х
З	Г	А	Е	К	М

Знайдіть ключ і розгадайте. Поміж букв заховані слова, котрими привітав Христос учнів після Свого воскресіння, з'явившись серед них у замкненій кімнаті.

Відповідь на кросворд
вміщений у №3 ц.р.:

«Шануй батька свого і матір».

Першим надіслав вірну відповідь

Вітя Кравчук із с. Зелена,
Горохівського району.

ЗАГАДКИ «БІБЛІЙНІ ПЕРСОНАЖІ»

➤ Коли мене людина втрачає, то помирає;
Якщо з великої літери мене записати, тоді можна
біблійне ім'я прочитати.

➤ Злий чоловік я з літерою «А», — піднявся
я високо з літерою «О».

➤ Хто займався виготовленням палаток?

➤ Божий раб, чорний, як араб, рук не мав, а
хліб давав.

➤ Птиця співала — «камінь плакав».

Надіслав Віталій Кравчук
с. Зелена, Горохівського р-ну.

АЛЕ ВІН ВОСКРЕС.

Був чудовий весняний день. Сонце обливало всю землю, збуджуючи все з зимового сну.

У місті панував жвавий рух. Та мені було не до нього: я думав про те, що весна йде і що близько вже Великдень. Про це говорило не тільки сонце, світло, тепло, але вирази облич людських, навіть вислови вікон крамниць свідчили про це.

На одному великому вікні я побачив різні образи: краєвиди, портрети, квіти тощо. Два з тих образів звернули на себе мою увагу. На одному я побачив чудову гарну дитину, що провадить за собою лева, вовка, ягнятко та інших звірів. Це було втіленням пророцтва Ісайї, коли «буде вовк укупі з ягнятком жити, барс із козенятком лежати; та й телятко, левчук і віл зможуть жити разом, а мала дитина зможе їх пасти»... (Іс. 11: 6—8). Радістю і спокоєм віяло від цього образу.

Але на другому була змалювана страшна, чорна Голгофа. Жахом і смертю тхнула вона.

«Чи хоч один із тих тисяч перехожих зверне на ці картини увагу?» — думав я, бачачи метушню великого міста.

Мені стало на душі боляче й журно. Раптом невеличкий хлопчик підійшов до вікна й своїми великими блакитними очима почав дивитися на ті два образи.

Деякий час я мовчки стежив

за ним, а потім не витримав і спитав, показуючи на Голгофу.

— Що це значить, мій маленький друже?

Він зиркнув на мене глибокими оченятами, поправив волоссячко і радісно відповів:

— Це — наш Ісус Христос. Його розп'яли-и-и! — затагнув він, і обличчя його стало сумним. Потім додав ще журнішим тоном:

— Бідний Ісусе... Тебе розп'яли злі люди... але за що?

— Ти знаєш цю сумну подію з Христом? Звідки, хто говорив тобі про це?

— Я чув багато про це в недільній школі, — забриніла відповідь. Він з журбою помовчав, потім зітхнув.

Але я не мав часу. Треба було поспішати до школи. За хвилину нас розділив потік людських тіл. Я згубив хлопчика з очей, але перед моїми духовними очима він все ще стояв, як живий.

Раптом якась пані, що йшла мені назустріч, зупинила мене й звернула мою увагу на те, що мене хтось кличе. Я озирнувся і побачив мого принагідного знайомого. Він біг по другім боці вулиці, розмахував руками й кричав до мене: «Прошу зачекати, прошу!»...

Я зупинився. Зупинилися і люди. Зупинився й поліціант. Бачачи хлопчика, що вибіг на середину вулиці, поліціант підніс обидві руки й зупинив увесь рух. Люди дивилися на хлопчика й на мене. Тяжко задиханий, він підбіг до мене й, через силу відсапуючись, заговорив голосно й з поспіхом так, що чути було всім:

— Але Він воскрес; на правду Христос воскрес!.. Я забув вам при вікні про це сказати. Я добре пам'ятаю, як учителька в недільній школі мене питала: чи я вірю, що Христос воскрес? Я їй відповів: так, я вірю. Тоді вона нам сказала,

що коли ми віримо, що Він воскрес, то повинні про це всім людям казати, що Христос умирав за мене, за всіх цих людей, що тут оце стоять. Ісус Христос умер за нас усіх, за весь світ! Але потім... Христос воскрес, воістину Христос воскрес!»

Він дивився з долини вгору просто в мої очі, дивився поважно й мудро, і додав:

— Ви не сердитесь на мене, що я вас затримав? Але я мусив вам про це сказати! Може ви не знаєте про те, що Христос умер за вас, за ваші гріхи?... Але, Він воскрес!...

Я дивився на нього, дивився на людей, що стояли навколо й бачив, що деякі з них витирають свої очі. Тоді я вийняв хустинку й почав витирати мої очі, бо щось раптом їх затягло, а в горлі щось залоскотало...

Коли я знову міг бачити, я вже не побачив його. Люди почали розходитися.

Навколо галасував і блищав весняний день, та мені було все байдуже...

Я думав про маленького хлопчика, що неначе ангел з'явився мені й засвідчив про те, що Христос воскрес...

Від того часу я не соромлюся всім і всюди свідчити про те, що Христос за мої та їхні гріхи був розп'ятий. Крім того, я не забуваю кожному сказати, що — Христос воскрес!

Володимир Остапчук.

Над сторінкою працювали Лариса ОНИЩУК та Оксана АНДРІЄНКО

«Важкі» місця Біблії

Рубрику веде Олександр Ковальчук

Матеріал духовної будівлі*«Нехай кожен пильнує, як він буде... хто буде з золота, срібла, дорогоцінного каміння, сіна, солом...*

1 Кор. 3:10-15

На принципі практичного будівництва ап. Павло пояснює духовну будову, яку повинен будувати кожен член Церкви Христової. Існує тлумачення цього місця, що це, мовляв, відноситься до періоду після взяття церкви, про тих, що не були готовими та залишилися на велику скорботу і будуть спасатися своїми силами, як «головня з вогню». Однак, такий зміст не підтверджується Словом Божим. Не можна це віднести також до життя вічного, яке дається лише через віру в Ісуса Христа. Цей текст говорить про нагороди будівничим, які будуть дані Христом (вірш 8). У 2 Кор. 5:10

Павло відкриває, що всім нам потрібно з'явитись перед судилищем Христовим і одержати плату за те, хто що робив, добре чи погане. Це не загальний суд всіх людей, а суд, де присуджуються нагороди, дивлячись хто скільки і як працював на Ниві Господній. Павло застерігає, щоб наша будова не «згоріла» на такому суді, її потрібно будувати правильно, тобто, вибираючи ті матеріали, які залишаться неушкодженими у випробувальному вогні. Що означають ці матеріали? Золото в Біблії прирівнюється до віри, яка випробувана (1 Петра 1:7). Срібло символізує мудрість від

Бога (Притчі 10:20). Коштовне каміння — прообраз святого життя (1 Петра 3:2-4). Далі ап. Павло говорить про матеріали, які згорять у вогні: дерево — символ ідолопоклонства (Ісаї 44:13). Все, що найбільше ми цінимо, чому віддаємо перевагу — це і є ідолом. Сіно — усяка справа, можливо і Господня, яку ми виконуємо заради своєї слави («Всяке тіло як трава і слава людська як цвіт на траві, засихає трава і цвіт опадає»). І останній матеріал будови — солома. Вона символізує безплідність і буде спалена у вогні, як результат безплідності (Матвія 3:12). Так що всяку справу — чи вона добра чи погана — Бог приведе на суд, де викриються всі істинні мотиви нашої праці. Хоча душа буде спасенна, але нагорода пропаде і це все виявиться при перевірці вогнем. Ми не знаємо достеменно, якими будуть Господні нагороди, але, виходячи із місця, яке ми розбираємо, вони будуть мати різну цінність, або будуть зовсім відсутніми.

Християнська студія звукозаписи «СКИНІЯ» пропонує послуги по виробництву

ЗВУКОВОЙ ЗАПИСИ

Ваших музикальних вироблень.

Ми допоможемо Вам в здійсненні Вашої мрії з допомогою найкращого обладнання:

Цифрова станція — Session 8

Цифровою мультиплексор — Taskam DA-88

Мастер магнітофон — Taskam DA-30

Процесор ефектів — — — Ensonic DP/4

і багато інше.

Тел. в Вінниці: (0432) 21-83-34, 46-98-60

Пожертви на газету надсилайте на розрахунковий рахунок №700468 в УСБ м. Луцька МФО №303019 або на адресу редакції поштовим переказом з поміткою: «На газету».

Редакція не завжди поділяє думку авторів матеріалів, що друкуються.

Надіслані матеріали не рецензуються і назад не повертаються.

При передруку матеріалів посилання на газету «ГОЛОС НАДІЇ» обов'язкове.

Усі цитати, наведені в газеті, взяті з Старого Завіту у перекладі І. Огієнка; з Нового Завіту — за редакцією Г. та Д. Деркачів і Я. Духонченка.

Засновники:

місія «ГОЛОС НАДІЇ».

обласна Пресвітерська Рада.

Тираж: 6200 примірників

Реєстраційний номер: ВЛ 030

від 10 березня 1994 р.

Виходить щомісячно

Редактор:

ЮРІЙ ВАВРИНЮК

Адреса:263020, Україна, м. Луцьк
вул. Вороніхіна 14^а**Телефон:**

(03322) 5-44-06, 5-01-32

Факс: (03322) 5-51-82